

Топоветѣ гърмятъ. Страшниятъ имъ отгласъ тѣпо достига до Габрово. Народътъ — мъже, деца и жени се вслушватъ. Чакатъ славната минута за посрещане.

— Идатъ победителитѣ! Да живѣе свободна България!

Минаватъ се день-два. Топоветѣ пакъ реватъ. Що става? Никой нищо не знае. Единъ день рано турскитѣ войници и стражари, на брой около 20 души, изчезватъ отъ конака и заминаватъ по пѣтя за Дрѣново. Колибари достигатъ откъмъ Дрѣново и съобщаватъ шепнешкомъ:

— Попъ Харитонъ съ дружината си е въ Дрѣновския манастиръ, но е заобиколенъ отъ турцитѣ. Боеве ставатъ страшни. Топоветѣ биятъ манастира, но възстаницитѣ не се даватъ.

Това известие смутило нѣкои габровци. Смѣлитѣ, обаче, мъже свили устата на колибаря и натъртили:

— Млѣкъ! никому нищо да си не казалъ! Иначе — смъртъ. Първенцитѣ на възстанницитѣ въ Габрово се свикватъ на заседание. Съ загрижени лица нѣкои питатъ:

— Сега що да правимъ? Храбриятъ войвода Харитонъ билъ раненъ. Дружината му е обсадена въ манастиря. Да се съберемъ и да идемъ да помогнемъ.

— Добре, казва единъ, но кой да поведе? Имаме добри, яки и смѣли младежи, но тѣ сж неопитни и народътъ нѣма да се довѣри на тѣхъ.

— Тогава дирете да намѣримъ добъръ и опитенъ войвода!

Разотишли се и започнали да мислятъ, кого да избератъ за войвода. Мислили день-два-три. А то-